

сатъ. Колю тръгна подире имъ по месечината, изгуби се, а тѣ останаха съ нея. Оная първа нощъ той я помни изтръпнала. Съ разтуптѣно сърдце и очи, въ които се кжпѣха високитѣ звезди. Седна по нея и я поглади съ ржка по челото. Горещо, напечено, сякашъ отъ нарѣшканъ огънь. Младата върба бѣше хвърлила надъ тѣхъ тежка сянка и ги потуляше. Не знаеше Гено, какво да ѝ прикаже. Тя щѣше да му бжде невѣста, а той не знаеше, какъ да ѝ продума. Прегърна я полека и наведе глава на гърдитѣ ѝ. Усѣти на челото си една студена плочка. Попипа герданчето ѝ: черни мънистени синци, на срѣдата паричка. Вгледа се въ нея и се сепна: майчината му! Нѣщо се скъса въ гърдитѣ му.

— Отъ къде я имашъ? — попита я.

Мълчи.

— Кажи, кой ти я даде?

Намѣсто да му отвърне, тя буйно се хвърли на шията му, прегърна го, залѣ го съ горещия си дѣхъ, опои го. И той забрави, потъна. Никога не е горѣлъ тѣй. Допрѣ си устнитѣ до влажнитѣ устни на момичето, залюлѣ го сладка умора, надвещи го нѣженъ сънь.

Когато се пробуди и я потърси съ ржце — нѣмаше я! Скочи и се огледа: пусто наоколо. Сѣнката на върбата се извила, месецътъ превалилъ къмъ Балкана, чешмата силно